

“BƏYƏM BİLMİRLƏR Kİ, BELƏ BİR ANSAMBL OLUB?”

Xalq artisti, “Lalə” qızlar ansamblının rəhbəri Ceyran Haşımova: “Qızlardan ibarət belə bir ansambl indiye qədər olmayıb. Amma indi bu tarixi unudurlar. Ansamblı heç yerə dəvət etmirlər”.

“**B**ir aydan çoxdur ki, dərin stress keçirmişəm. Ürək xəstəliyim şiddətlənib. Telekanallardan, radiolardan zəng edib efirə dəvət edirlər, gedə bilmirəm. Adam xəstə olanda gözüne heç nə görünür. Xüsusən, bu boyda zəhmətin qarşısında səni diqqətdən kənar qoyanda bu, adama daha çox toxunur...”

Xalq artisti, “Lalə” qızlar ansamblının rəhbəri Ceyran Haşımovaya müsahibə üçün zəng edəndə sanki dolan bulud kimi yağdı. Evdə xəstə yatdığını dedi: “İstəmirəm ki, kimsə məni bu vəziyyətdə görsün...” Amma Ceyran xanım ürəyi dolu olduğundan elə telefonda bir müsahibəlik söhbət etdi.

“EVDƏKİLƏRİ ALDADIRDIQ Kİ, DÖYÜŞ OLMAYAN YERLƏRƏ GEDİRİK”

● **Yəqin ki, səhhətinizlə əlaqədar daha konsertlərə də gedə bilmirsiniz...**

● Ansamblın fəaliyyəti yerindədir, ancaq daha konsertlərə getmirəm. Lazım olanda ansamblın üzvləri mənim evimə gəlir, məşq edirik. İndi mənim 90 yaşım var. Bilirsiniz, bu nə deməkdir? Vəfah müğənnilərim var, hamısı həyatda olmasa da, sağ qalanlar gəlib məşqlərdə iştirak edirlər. Rəhilə Bəndəliyeva, Nisə Qasımova, Kəmalə Rəhimli, Təranə Vəlizadə, Ruhəngiz Allahverdiyeva, Məhrux Muradova, Nəzakət Məmmədova, Sahibə Əhmədova, Firuzə İbadova sənətdə ilk addımlarını “Lalə” qızlar ansamblı ilə atıblar. Hamısı da fəxri adlara, mükafatlara layiq görüləblər. Onlar bu ansamblı tanıyıblar. İndi onları ayrı-ayrılıqda bir müğənni kimi harasa dəvət edirlər, amma ümumilikdə ansamblın özü unudulub.

Ansamblı heç yerə dəvət etmirlər. Hər yerdə tələbələr var. Xalq artisti, Əməkdar artistlərdir. Biz ən çətin dövrdə işləmişik. İfaçıların 16-17 yaşı olanda mənim ansamblıma gəliblər. İndi onların hamısı nənə olublar. Çoxu da müəllim işləyir. Yağışda, qarda, qızmar günəş altında rayonlara qastrola getmişik. Əməkçilər qarşısında konsertlər vermişik. Mühəribə vaxtı hərbi hissələrdə, səngərlərdə çıxış etmişik. Güllələr altında ifalarımız olub. Evdəkiləri aldadırdıq ki, döyüş olmayan yerlərə gedirik. Ağdamda olanda “Hara gəlmisiniz, ermənilər gəlir”, - deyə camaat bizə bildirirdi. Birtəhər əsgərləri yığıblar, konsert vermişik. Əsgərlərdən birinin “mənim üçün bir “hopstop” çalın, bəlkə sabah olmadım...” sözləri heç yadımdan çıxmır. Gözümüzdən yaş axa-axa ifa edirdik. Uşaq evlərində, qocalar evində nə qədər konsertlər vermişik. “Lalə” qızlar ansamblını hər yerdə göndərirdilər. Biz də heç vaxt “yox” demirdik. Çünki bu, bizim sənətimizdir. Qızlardan ibarət belə bir ansambl indiye qədər olmayıb. Amma indi bu tarixi unudurlar...

● **Belə bir ansamblın yaranması, fəaliyyəti doğrudan da maraqlıdır...**

● Asəf Zeynalı adına Musiqi Kollecinə əla qiymətlərlə bitirəndə, məni orada müəllim kimi işə dəvət etdilər. Tələbələrimin arasında qızlar da vardı. Amma o dövrdə musiqiçi qızlar o qədər də çox deyildi. O vaxta qədər

“**Mühəribə vaxtı hərbi hissələrdə, səngərlərdə çıxış etmişik. Güllələr altında ifalarımız olub. Evdəkiləri aldadırdıq ki, döyüş olmayan yerlərə gedirik.**”

mən Səid Rüstəmovun rəhbərlik etdiyi Xalq

çalğı alətləri orkestrində tar çalırdım. Səid müəllim orkestrin nəzdində sazçı qızlar dəstəsi yaratmaq istəyirdi. İfama qulaq asandan sonra məni həmin qrupa dəvət etdi. 1959-cu ildə Azərbaycan Dövlət Teleradio Komitəsinin Xalq çalğı alətləri orkestrinin saz qrupuna qəbul edildim. Bu qrupda 4 sazçı qız vardı. Mən qrupun konsertmeysteri idim. 1959-cu ildə Moskvada keçirilən mədəniyyət və incəsənət ongünlüyündə mən də iştirak etdim. Bu, çox böyük hadisə idi. Azərbaycanın ən görkəmli mədəniyyət xadimləri həmin dekadanın iştirakçıları idi. Mən də o böyük sənətkarlarla birlikdə həmin dekadada iştirak etdiyim üçün özümü xoşbəxt hiss edirdim. Qızlardan ibarət ansambl yaratmaq istəyi isə saz qrupunda işləyərkən ağıma gəldi. 1964-cü il idi. Bir gün fikrimi tələbə qızlara dedim, onların da xoşuna gəldi. Ansamblı yaratmaq üçün işlərə başladım. Əvvəlcə Musiqi Kollecinə kamança çalan qızları, daha sonra bir qarmonçalı dəvət etdik. Ansamblın ilk qarmonçalı Leyla Şixiyeva idi. Tələbəm Təcrübə Sultanova isə ilk tarçalanlardan idi.

“İNDİ ONLARDAN HEÇ BİRİ ANSAMBLDA QALMAYIB”

● **İndi də o ifaçılar ansamblıda çalırırlarmı?**

● İndi onlardan heç biri ansamblı qalmayıb. Zarafat deyil, 50 ildən çox vaxt keçib. Ansamblın elə üzvləri olub ki, onlar 25-30 il mənimlə işləyiblər, əsl fədakarlıq göstəriblər. Müğənni Rəhilə Bəndəliyeva artıq 35 ildir bizim ansamblıda çalışır. Bu illər ərzində yüzlərlə istedadlı azərbaycanlı qızı bizim ansamblıda yetişib. Qızlar ərə gedəndən sonra mən başqa ifaçıları dəvət etdim. Onlar da gəlib ansamblı uyğunlaşdırdılar. İndi həmin qızların böyük əksəriyyəti müxtəlif musiqi məktəblərində dərs deyirlər. Bəziləri ailə qurandan sonra həyat yoldaşları onları ansamblı ifa etməyə qoymadılar. Bəzilərinin valideynləri də mane olurdu. O vaxt insanların düşüncələri fərqli idi. Qadımların musiqi aləmində olmasını o qədər də normal qarşılamırdılar. Biz böyük əziyyətlər hesabına ansamblı yaşadıq, inkişaf etdirdik. Elə bir konsert yox idi ki, “Lalə” qızlar orada çıxış etməsin. Amma sonradan özüm də, ansambl da unudulduq.

“ANA-BALA HƏR İKİMİZƏ EYNI GÜNDƏ FƏXRİ AD VERİLİB”

● **Ceyran xanım, bəs özünüzdə yada salmağa cəhd etmədiniz? Axı deyirlər: “Ağlamayana süd verilmir...”**

● Bəyəm bilmirlər ki, belə bir ansambl olub? Bilmirlər ki, Xalq artisti adını alan yeganə tarzən qadınam? Oğlum Rəşad Haşımov da “Rast” qrupunun rəhbəridir. İlk dəfə Azərbaycanda ana-bala hər ikimizə eyni gündə fəxri ad verilib - mənə Xalq artisti, ona Əməkdar artist. Prezident təqaüdcüsüyəm. Ömrümün çoxu gedib, nə qalıb ki? Mən tək özüm üçün çalışmamışam. Zəngin bir tarixi olan ansambl yaratmışam, milli musiqimizin keşiyində durmuşam. Amma indi yaddan çıxmışam. Elə bil ki, mənim kimi sənətkar olmayıb...

● **Evdə tək qalanda ifa edirsiniz?**

● Yox. Çünki ifa edəndə ağlayıram. “Heyf məndən!” deyirəm...

